
This is a reproduction of a library book that was digitized by Google as part of an ongoing effort to preserve the information in books and make it universally accessible.

Google™ books

<https://books.google.com>

Rom
6256
1.70

HD WIDENER

HW LFSU E

3
6
0

HARVARD COLLEGE LIBRARY

Bought with the income of
THE KELLER FUND

Bequeathed in Memory of

JASPER NEWTON KELLER

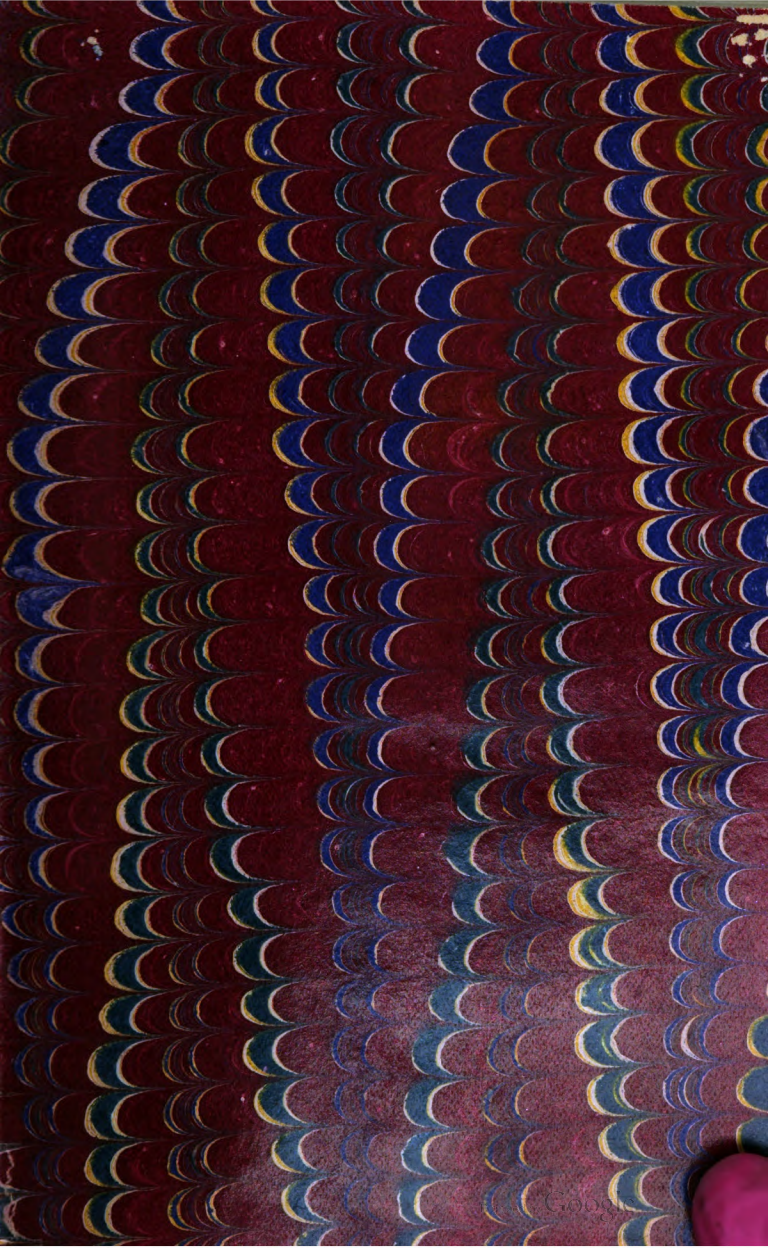
BETTY SCOTT HENSHAW KELLER

MARIAN MANDELL KELLER

RALPH HENSHAW KELLER

CARL TILDEN KELLER

Sexta

Versuri

*H
a
r
a
l
a
m
b
e
.
L
e
c
c
a*

HARALAMB G. LECCA

SEXTA

VERSURI

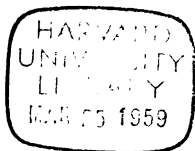
1898—1900

BUCURESCI
TIPOGRAFIA CURȚII REGALE F. GÖBL FII
19, Strada Regală, 19
1901

5

Rom 6256.1.70
✓

V E N D E T T A

I

Tómnă. Nópte. Plóie. Vênt.
Nici o umbră pe pământ.
Pe lagune, nici o barcă.
Norî greoi vèzduhu-'ncarcă.
In San-Marc', un clopot bate
Un'-spre-đece jumătate,
Rêsunând prelung și rar,
Ca un cântec funerar.

Negru-î cerul. Négră marea.
Țermul dórme. Tóte dorm.
Haos pare depártarea;
Iar orașul, un enorm
Loc pustiū, în care, când
Trece vântul șuerând,
Par'că geme disperarea.
Numaî colo, ca o stea,
O lumină arde încă.
Cine-n negura adincă
Pân'-acum veghîând să stea?..
E vre-o candelă uitată?
Vre-o gondolă-'ntârđiată,
Ce pe mare se pierdù
Și fac semn gondolierii?
Orî vr'-un far la Lido?..
Nu.
E feréstra luminată
Din Palatul Badoeri.

Ochî spionî, ce stați la pândă,—urmăriți acea lumină!
Cavaler cu ură-'n suflet, în a țermului grădină
Te strecóră! spre feréstră îndreptzá mersul têu!
Du-te, căci te-astéptă ora făcătorilor de réu!...

Și s'a dus.

Puțin în urmă, în pervazul luminat
Al ferestrei, o femeie,—în vestmânt ușor de nópte,
Apăru, șoptind: „Alvise!.. Cu cât dor te-am așteptat,
„Îți vor spune aste rânduri, ce, plângând, am sărutat...“

Infocatelor ei șópte

Nici un glas nu le răspunde. Doar o mână furișată,
Tremurând, spre ea se-'ntinde, ia scrisórea vinovată,
Și dispăre.

Orologiul, cu răsnetu-î misteric,
Bate iarăși; iar palatul plere-'n orbul întuneric.

* * *

Boemonte Badoeri,—sânge de răsboinic rege,
Inrudit cu șapte némuri de dogi și de senatori,
Podestat, de trei ori duce și marchiz de patru ori,—
Se-'nsurase. Nenorocul 'l-îndemnase a-'și alege
O stréină, o copilă, Donna Stella d'Arandă.
El, bătrân, sătul de viață, luni întregi lipsind de-acasă;
Ea, portretul primăverei, singură-n palat rămasă;
El, nepăsător; ea, tristă; el, cărbune stins,—iar ea...
In sfârșit, în trei cuvinte: Donna Stella 'l-înșelă.

Pe acele vremuri,—vremuri de amor și gelozie,
 Când *vendetta* era gâde, iar *Orfano* cimitir,
 Când palatele-ajunsese labirinte de orgie
 Și când temnițele dilnic înghițeau câte-un martir,—
 Pe acele triste vremuri, póte setea de-a ucide
 In ascuns, urzise-o ligă, împotriva tutulor
 Rănitórilor de inimă și soțiilor perfide,
 Vândătorii ai cinstei casei pentr'-o vorbă de amor.
 La plimbări, la bal, la teatru, o femeie bănnită,
 Câți bărbați avea-'mprejuru-î, tot atâtii spionii avea;
 Iar a doua zi, la ora de-adunare tăinuită,
 O dovadă de trădare fie-care aducea.
 Dragostea cea mai viclénă, intriga saú întâlnirea
 Cea mai măestrit țesută, tot ce-amanții plănueau,
 Nu scăpa de ochii agerii vecinic puși în urmărirea
 Culpeșilor, care-n umbră căsnicia necinsteau.
 Ast-fel că, nu anevoie, într'o nópte, Donna Stella
 Fu vędută, brațe-n brațe, cu un ténér, în balcon;
 Svonul merse,—și, când lumea întrebă „cine-î acela ?“,
 „Don Alvise d'Alcantara“, îi răspunse un spion.

La Milan, trei zile-n urmă,—printr'un om trimis călare
 C'o stafetă,—Badoeri trista sórtă își află.
 O citi... nu țise-o vorbă... pe cal șeaúa aruncă...
 Se uită să fie sigur că la briú pumnalul are,—
 Și plecă.

El erea cel ce lumina, de departe, urmărea.
 Cavalerul stând la pândă în grădină, el erea.
 Și când, către miezul nopții, în pervazul luminat
 Al ferestrei, Donna Stella apăru cu fața plinsă,
 Murmurând duios: „Alvise! Pân’-acum te-amașteptat“,—
 Umbra, care mai pe urmă cu scrisórea dispărea,
 Nu erea nălucă; însă
 Nicî Alvise d’Alcantara,—ci bărbatul ei erea.

„De pe *Ponte dei sospiri* s’o arunc?.. Să-l pun în fiare?..
 „Să-l duc, nóptea, la *Muràno* și cu viață să-l îngrop?..
 In al furiei potop,
 „Să-l omor la o-’ntâlnire și cadavrele la fiare
 „Să le-arunc?... Saă...“

Badoeri, cu privirile pierdute,
 Lopătând, trecu pe lângă *Santa-Mar. de la Salute*,
 Se-’ndreptă spre Lido, și
 Pe lagune, la lumina felinarului, citi:

„Dragul meu“,—dicea scrisórea—
 „Totu-î de prisos, căci lupt
 „In zadar cu-’ngrozítórea
 „Spaimă, care ne-’nterupt

„Inima 'mî-o sângeréză.
„De trei nopți, dormit-am eă ?
„Vise negre înnoréză
 „Somnul meă.
„Vreaă să ne-'ntălnim. Dar unde ?
„Pân'-acum, nu 'mî-ai răspons.
„Cum de nu te pot ascunde
„In alcovul meă ascuns!
„*Mocenigo*, pare-mi-se,
„Săptemăna ce-o urma,
„Dă un bal. Să vii, Alvisе,
„Dragul meă, comóra mea.
„Domino, la cingătóre,
„Prinde-ți-l cu un rubin.
„Eă, a ta iubită flóre,
„Voi purta în pěr un crin,
 „Și pe scară
„Dornic te voi aștepta —
„Sub portal, în fund, afară, —
„Să te vėd, să fiă a ta;
„Sbor nebun să daă iar minții;
„Dulce să te mai sărut;
„Să-ți mai vėd odată dinții,
„Dinții, care m'aă pierdut, —
„Șiruri de mărgăritare,
„Daruri de-'mpėrat, din care,
„Ca iubirea să-mi împaci,

„Tu, în césuri de-'ntristare,
„Un colan voia! să-mi faci!..“

.

Se opri... Şeđu o clipă, ca un om în afurire..
„Şiruri de mărgăritare...“, repetă el în neşcire..
„Dinţi!... colan nepreţuit!..“
Am găsit!

II

Canaregio e-'n splendóre. Sutele de lampióne,
De luminí şi torţe-aprinse, se reflectă-'n lucíul lui
Şi-ale lor răsfránte rađe se prefac în milióne
De licăritóre unde, sub al noştei cer verđui.
Canaregio stă şi-ascultă. Note dulci de mandolină,
Insoţesc o barcarolă a doui tineri cântăreţi.
Totu-I vesel, totul ride. Numaí apa lui suspină,
Când vêslaşul o isbeşce de-aí clădirilor pereti.
Spre palatul *Mocenigo*, trec gondole-n florí gătite,
Trec grăbite,
Căci le-aşteptă, ca-n poveste, scări de ónix şi cristal.
Canaregio vede-n ele măşci frumos împodobite
Pentru bal.

Ochii spionii sticlind de ură, diceți mășcii să v'ascundă!
 Cavaler, ce porți în suflet dor nebun de răsbunat,
 Du-te-acolo! Lasă-ți pașii înăuntru să pătrundă!
 Du-te! Ce stai la-'ndoială? Césul ultim a sunat.

Și s'a dus.

Săli nefârșite, cu arcade argintate;
 Stâlpi de marmură sculptată; uși din lemn de trandafir,
 Drugi de aur la ferestre; pietre-n fildeș incrustate;
 Purpură pe jos, întinsă peste lespezi de porfir;
 O de negrăit mulțime;
 Tot ce vechea nobilime
 Mai păstrează ca urmași;
 Ici, o mască, urmărită
 De-o privire ispășită;
 Còlo, două amănți retrași;
 Șópte ademenitóre;
 Rísete asurđitóre
 Și toast după toast, —
 Amintindu-ți *Carnavalul*;
 Danțuri; cântece; fanfare;
 O perpetuă mișcare
 Și-un perpetuu contrast:
 Iată balul.

Un'-spre-dece inși și nouă tinere dănțuitoare,
 Nemascați, în sala mare
 S'aũ ivit.

Sub privirile uimite, ca să pótă-'ncepe danțul,
 Aũ întins la mijloc lanțul
 Și-aũ pornit.

Intr'atâta sar și strigă, cât ei singuri socotesc
 Córdele că le plesnesc
 În gâtlej.

Foc aũ par'că sub piclóre, și n'aũ sânge-n corp, ci foc.
 Jocul lor nu mai e joc,
 E vârtej...

...Stați!...

Ce mască e aceea, care sala părăsește?
 Pórtă domino albastru și la cap trei flori de crin.
 Pe furiș, printre colóne, se strecórá... trece prin
 Galerii aprópe góle și pe-o scară se oprește...

Dar la câți-va pași în urmă, sub portal, — cine-í acela?
 Prins la cingătóre,
 Are

Un rubin. Nu-í Don Alvisé, urmărind pe donna Stella?..
 Nu e el!..

Târziu, la ziua, o femeie leșinată
Fu găsită jos, pe trepte, c'-un colan de dinți la gât.
Că bărbatu-și răzbunase, nimeni n'a aflat vre-o dată.
Nici Cellini Benvenuto n'a vândut ~~ta~~na păstrată
Că acel colan sunt dinții lui Alvisè omorît.

B U J O R

I

— Maică! nu mai pot!...
Mări ași trece-'nnot,
Piscuři ași urca,
Pe ghimpți ași călca
Drum cât lumea lung, —
Numai să-mi ajung
Visul. Care vis?
Nu știu. Ce 'mi-e scris?
S'a-'nchis cartea. Unde?
Dorul nu-mi răspunde.

Unde-o vrea... departe.
Dar ved' că n'am parte!..
Bate vânt de mórte
Și-l las să mă porțe.
Lacrămî nu-ți mai stórce.
De nu m-'oî întórce
Pân' la primăvară,
Să pornești prin țară
Și, din sat în sat,
Să-'ntrebî de-am lăsat
Vr'un semn, ca să șciî
Incotro să viî.
Maică! jalea-ți curmă,
C'o să-mî dai de urmă.
Iar, când mă-'eî găsi,
De ghîață de-'oî fi,
Maică, să mă-'ngropî
Intre patru plopî.

II

Țina se mărește.
Vișinu-'nflorește;
Plugul e-'n ogóre;
Rațele de sóre

Muguriî desfac;
Pasărilor-'și fac
Cuiburi în copac;
Munți-n tótă țara
Iși topesc povara...
Uite primăvara!..

Iar pe drum rîpos
Vine-'ncet, pe jos,
Stând din loc în loc
Și oftând cu foc,
O bătrână vine.
De-abia se mai ține.
S'a-'mplinit o lună
De când, ca nebună,
Casa 'și-a lăsat
Și din sat în sat
Caută-'ntrebând:
„N'ați văcut trecând
„Pe Bujor al meu,
„Puî voinic de leu,
„Cu inima gólă,
„Istovit de-o bólă,
„Rea ca nebunia,
„Dragostea pustia?...“
Și tăcea câmpia.

Nimeni nu șcicia,
Nimeni nu-î spunea.
Atunci iar pornea,
Măsurând mereu
Drumul lung și greu, —
Până ce, pribégă,
Țara-aprópe-'ntrégă
A cutreerat...
Și de el n'a dat.

Tocmai peste șase
Luni, de când plecase,
L'a găsit p'un munte,
Mort, cu-o rană-'n frunte.
Par'că adormise,
Mângâiat de vise.
Îl scăldase-atât
Sânge curs, în cât
Imprejurul lui
Nu puteai să puî
Nici un vîrf de ac.
Se făcuse lac, —
Lac adênc de sânge, —
Maică nu-l mai plânge!
Sânge de voînic, —
Lume de nimic!

Sângele lui stropi, —
Maică, să-l îngropi
Intre patru plopi!..

III

De-atunci, în toți ani,
Când, spre munți, ciobani
Urcă, ved în locul,
Unde nenorocul
Pe voinic l'a dus
Și sfârșit 'i-a pus, —
Ved în iarba verde,
Ce sub pomi se pierde,
Niște roșii flori!..

Ce sunt?... Sunt *bujori*.

G R E E R U L

Dórme vântul pe-un răzor.
Vrăbiile tac din gură.
Un dulău, nepăsător,
Stă lungit în băătură,—
Și pe toți odihna-'i fură...

Doar un greere, într'una,
Nu-șc'-ce spune nu știu cui.
Póte dice dragei lui :
„Uite luna“.

I B O V N I C I I

— Sunt bolnav... și-o sărutare
„De 'mî-aî da, 'mî-ar trece bóla,
„Fată mare...”“

Fata mare intră-n casă,
Pune ivărul și-î strigă :
„Ia mai lasă !”“

— Dragă 'mî-eșci... și-o sărutare
„De 'mî-aî da, 'ți-ași spune multe,
„Fată mare...”“

Fata mare, desbrăcată,
Crapă ușa-ncet, șoptindu-î :
„Altă dată !“

— Te iubesc... și-o sărutare
„De mi-ai da, te-ași strînge-n brațe,
„Fată mare...“

Fata mare... ce-î nebună?..
Ese-n prag zîmbind și-l chêmă...

.
„Poftă bună !“

B O L N A V U L

Dorm toți și totă valea dórme, cum dorm coșciu-
[gele-'n morminte.

O candelă de la icóne de cei plecați mî-aduce-aminte;
Iar còlo-n șoldul unui munte, pe-a cărui pólă rađe cad,
Ca o lumină-n glob de lampă, stă-'nfiptă luna-n vârful
[de brad.

Tăcere, jalnică tăcere e-n singuratica-mî odae.

Doar câte-odată, la feréstră, se tânguește-o cucuvae,—
Și tot mă-'ntreb cine-o să móră, căci eū, de și tră-
[esc și-ascult,

Sunt mort de mult.

50 DE ANI
*după Revoluția de la 1848 **

Sărăcia (*povestește câtor-va țărance*)

Și-așa!... De ani de zile tot rătăcim prin țară,
Desculțe, nemâncate, pe ger, pe vânt, pe ploă.
De géba-'ntindem mâna, că par'că foc și pară
A pustiit pământul, și plugul nu mai ară
Și-'n vatră n'aū căldare, și-avutul li-l luară,
Și 'ți-e mai mare mila să veđi cum dorm afară
Țeranĭ flămândĭ și goĭ
Visând 'ele nevoĭ.

**) Recitată în Iuliu 1898, cu punere în scenă, în sala Liederta fel, de către D-na Aristizza Romanescu (Libertatea) și câte-va elevi ale Conservatorului.*

O țerancă.

Dar cine sunteți voi?

Sărăcia.

Eū, biet, sunt *Sărăcia*.

Țeranca (*către Suferință*)

Tu?

Suferința.

Eū sunt *Suferința*.

Țeranca (*către Desnădejde*)

Și tu?

Desnădejdea.

Sunt *Desnădejdea*.

Țeranca.

Și care e dorința,

Ce vă muncește-ast-fel?

Sărăcia.

Vrem să găsim scăparea, vrem să găsim un țel.

Suferința.

N'am aflat ce nume pörtă, n'am vădut-o nici odată.

Nu șcim nici de unde vine și nici unde-o vom găsi;

Totuși, o ascunsă mână ca prin cétă ne-o arată

Și-un glas taĭnic ne șoptește că nu ne va părăsi.

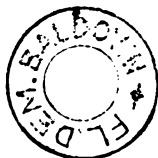
Sărăcia (*către cer*).

Vin'o, tu, scăparea noastră!

Vin'de-mi dă un sfert de pâine!

Suferința.

Vin' și lacrămile-'mi șterge.

Desnădejdea.

Vin' și-ajută-mă a merge
Cu răbdare și credință, așteptând ziua de mâine.

Suferința.

Vin'o și-'n sfârșit ne sună césul pentru desrobot.

Sărăcia.

Vin'o!

Desnădejdea.

Vin'o!

Libertatea (*apărând în dosul lor*)

Am venit!...

Văi, vâlcele, munți și deluri,—sate, târguri și orașe,—
Codrii, crânguri și dumbrăve,—rîuri, ape și pământ,
Le-am trecut, călăușită de-al meu sacru simțiment,
Asuprirea am ucis-o, am ucis pleirea-'n fașe,
Și-am venit la voi, lipsită de-orî-ce cugete pismașe,
Să vă scap și să vă cânt.

Insă, până ce s'ajungă visu-mi să se isbândescă,
Până ce, învingătoare, să pot dice „am venit“,—
Numai eă și ciu câte pietre vrut-au capul să-mi
[sdrobescă,

Câte piedici întălnit-a munca-mi supra-omenescă,

Și-'n sfârșit

Am biruit!

Bucurați-vă! De-acuma nu veți mai umbla prin țară,
Nemâncate și desculțe, prin zăpedi, pe vânt și ploii;

Nu veți mai întinde mâna; câmpul verde fi-va iară;
 Nu le veți mai plânge sôrta celor ce dormeauă afară,
 Tot visând 'ele nevoi.
 Le-'om aprinde foc în vatră, pâinea n'o mai fi amară
 Și le-om da și plug și boi.

Lepădați a vóstre nume, copleșite-atâta vreme
 De durere și rușine. (*Sărăciei*) Tu, *Belșug* vei însemna;
 (*Suferinței*) Tu, să nu mai știi ce-ți plinsul; (*Desnădejdei*)
 iar pe tine, să te cheme
Fericire; să fii stea,
 Să fiți stele,
 Care-'mprăștia-veți rađe împrejurul frunței mele.

Și-acum, când țara-'ntregă e-'n ȃi de sêrbătore,
 Când sbiriți sunt în temniți și când robia móre,—
 Cu ochii către-al nostru Părinte drept și sfint,
 Lăsați-mă să cânt:

„Tel! Ghica! Eliade! Ruset! Magheru! nume
 „Care-ați uimit o lume,
 „Dând la bogați legi aspre și pâine la sărac,—
 „Nemuritorii rămâneți! Pătrușii de admirare
 „Privescă Românimea mormintele, în care,
 „Alături de Goleșcii, morți vrând neatârnare,
 „Dormi-vor Brătienii, Bălcescu, Boliac.

„Voi sunteți fala noastră! Voi ne-ați deschis cetatea

„In care stam închiși!

„Primejdiile luptei le-ați înfruntat fățiș!

„Ne-ați scos pe toți din lanțuri, reinviând dreptatea

„Pe *Câmpul Libertății*.

Cele l'alte (*in cor*)

Trăescă libertatea!

Libertatea.

„Trăescă toți aceia, care-au purtat făclia

„La „patru-zeci și opt“!

„Iar mai târziu, când alții vor propăși frăția,

„Când jertfa va da ródé și rodul va fi copt, —

„Să strige-'ntréga lume. „Trăescă România!...“

LÂNGĂ RAHOVA

Corniștii deteră semnalul — și artileria tăcu...

...Un ceas în urmă, pe câmpie, din sgomotele-asurđitoare

De strigăte poruncitoare,

De pușci, de tunuri și trompete, tăcere-adâncă se născu,

Și se-'nnoptă!..

E negru cerul; nu se zărește-o stea pe el.

Vânt. Umeđeală. În văzduhul, din care norii toarnă plôie,

Miroase-a fum, a paie ude, a cârpă arsă, a oțel

Roșit și stins,—reamintindu-ți sălbăția din răsbóie.

N'auđi de cât șoptitul celor ce somn, de frica morții, n'aũ;
 Ori pașii, rătăciți prin lagăr, ai căpitanului de pađă;
 Ori strigătul din depărtare al sentinelilor, ce stau
 Pândind, cu ochi aprinși de ură, spionii în mână să le cađă.
 În còlo, nici un șgomot. Cerul și cu pământul, una sunt.
 Iar pe câmpia, — care-acuma ți s'ar părea că e un haos
 De neguri înfiorătoare, — bătuți de plóie și de vânt,
 Opt mi de inși, scăpați cu viață, sorb cel d'intăi tihnit
 repaos.

Ca la un șfert de poștă de-acòlo, lângă una
 Din bălțile-nșirate pe-o vale, — e un han;
 Han șubred, în palante, pe care Semi-Luna
 Il pustiise-'n ciuda căderei lui Osman.
 Oblónele sunt scóse și geamurile sparte;
 Cu patul pușcii, ușa aũ scos-o din țiftâni;
 Pe coperiș, șindrila e arsă; iar de-o parte
 A podului, tavanul, de douė sėptemâni
 Tot arde pe-'nfundate, — căci în zadar se-'ncinge
 Din vreme-'n vreme focul în lemnul putređit:
 E stins, și iar s'aprinde, și plóia iar îl stinge
 Și fumeğă tăcfunii, și-aproape aũ murit.
 Așa că-'n nopti senine, când bolta-'i presărată
 De stele, hanul pare un cap de mort enorm,
 Cu douė mari orbite, cu țeasta sfărâmată,
 Rînjind, pe câmpul luptei, soldaților ce dorm.

Prin dos, printre copaci,
 Trei umbre,—trei Cazaci,—
 In curte se strecora,
 Si vintul care sbora,
 Trecand peste zaplaz,
 Le falfaie mantaia, le vijae-n ureche
 Si-n drumu-i, ca la nisce talhari fara pereche,
 Cu picaturii de ploie ii scupa in obraz.
 „Dă-mi barda!“ , cere unul pe limba muscălească
 Cu răgușitu-i glas.
 „Si fi cu ochi-n patru! Să nu te miști un pas
 „De lângă grajd!..“ Pe urmă, sfirșind să poruncască
 La ai lui doui supuși,
 Incepe să lovască
 In pieptul unei uși.

Înăuntru-n grajd, odihnă. Un cal alb, o-ntreag' avere,
 Stă culcat pe fin. Hangiul doarme-n esle, lângă el.
 Prima lovitură-n ușă sparge-a negurii tăcere
 Și-l deșteaptă, ca sinistra dētunare de șrapnel.
 „Calul!.. vor să-ți fure calul!..“ țice mintea-i îngrozită;
 Iar el, care, prin minune, din averea jefuită
 Cu atât mai rămăsese,—înlemnit de frică, mut,
 Înțelege că-i pierdut.
 Măinile îi sunt ca varul. Inima de-abia-i mai bate.
 Dac'-ar fi un altul față și-ar aprinde un chibrit,

L'ar vedea-'n pictoare, galben, slab, cu fălcile-'nclеştate,
 Rece, ca şi când din mersu-î sângele s'ar fi oprit.
 Cerul guri-î dogoreşce, ars de-o sete ne-'nţeleasă;
 Limba-'şî simte cum se-aşeadă ca o stavilă-'n gâtlej,
 'Năbuşindu-î respiraarea din plămâni să nu mai easă,—
 Pe cât timp vederea-î pîere, ameţită de-un vîrtej.
 Loviturile sparg uşa,—şi el stă. Aū să-l omóre,
 Şcie bine,—şi stă ţeapăn. Calul sforăe,—şi stă.
 De fugit, nu e nădejde; spaîma-'ncepe să-l dobóre,
 Când Cazacul, dând în scânduri, par'că-'n inima lui dă.

Dar de-o dată-'şî vine-'n fire! Un fior în el răsare,
 Şi tresare!..

O lumină-'n grajd pătrunde. Prin spărtura unei scânduri
 Lăturase, între uşă şi pervazul cu trei rînduri
 De piroane-'n lung bătute,—vede-o mână, căutând
 Drugul pus pe dinăuntru... şi-o speranţă-'î vine-'n gând.
 Re'nviat ca printr'un farmec, înainte să-î rămăie
 Celui-l'alt timp să deschidă,—pe furiş, încet de tot,
 Funia de la căpăstru o desnoadă-'n căpătăie,
 Stă la pândă, prinde braţul, şi i-l leagă de la cot...

Ce s'a petrecut afară, dup'-aceea, nu mai şcie.
 Instinctiv, ca o maşină, într'un fel de nebunie,

Iși pusese-'n faptă planul. Dar curajul 'i-a fost nor
Trecător...

Bărbăteasca-i hotărâre 'i-a sleit de tot puterea...

Chinurile fără seamăn ale spaimei iar l-ajung...

O să-'și piard'-acum și viața, după ce-'și pierdu averea..

Și la ușă cade lung...

.

S'a trezit în faptul țilei. Nimeni!..

N'a găsit decât

Brațul retezat din umăr, lac de sânge curs... și-atât!...

BALADA INIMILOR

Căile menirei
Totdeauna pörtă
Pe om, la o pörtă:
„Pörta omenirei“, —
Pörta de ospiciu.
Slove diavoleşci,
Cu neruşinare
Dic pe frontespiciu:
„Inimă omenescă, —
„Inimă de vëndare, —
„Cine intră, are.“

*

Pórta dă-n grădină.
O grădină plină
De mășci, de statui,
De nenorocite,
Foste-'n alte vremuri
Ingeri de ispite.
Când le veđi ađi, tremuri.
Pórtă fie-care
Scris pe fruntea ei:
„Inimi de femeí, —
„Inimi de vëndare, —
„Orí-ce pungă, are.“

*

Din grădină -'n vale.
Vale, nu de jale, —
Valea Nemurireí.
Prin ea, numai miri
Supra-viețuirii
Trec... și cu regret
Se afundă-'n zare
Murmurând încet:
„Inimi de poet, —
„Vaí de cine n'are!
„Oare-'s de vëndare?“

Hamlet-Print! Poete!
Scrie pe tablete
Și-astă cugetare:
„Tóte-'s de vânđare.“

TRISTEȚE

Ađi, când sufletu-ți pe ducă, pentru cea din urmă oră
Mai trimete suferinței cântul său tânguitor, —
Către cer se-'nnalță gându-ți, ca o pasăre ce sbóră,
Și pe aripa-'i se-'nnalță și suspinu-ți călător.

Pórta lumel ți se-'nchide și te-afundí în vecínicie,
Cu párerí de răú pe buze și poetice privírí,
Tocmai ađi, când începuseși la a dragostei beție,
Să trăeșci, să simți fiorí nestatornicei iubírí.

De-'ntunericul durerei blata-ți inimă-'i cuprinsă;
Înțelegi că brațul sorții nu se poate să-l învingi;
Îți aștepți plângând osânda și la steașa ta nestinsă
Dornic cați, fără speranță ca vre-o dată s'o atingi.

Trandafirii din cununa vârstei tale, prin minune,
Nu s'aũ ofilit. I-'nnumerî, -- și-ale tale lacrămî curg...
Și te uiți la trista-ți viață cum încet-încet apune,
Ca o ȃi de primăvară în roșaticul amurg.

BALADA OCHILOR

De sus, din turnul de cetate
Stăpân pe opt-spre-zece sate,
Domnița dice șoptitor
Unui voinic nepăsător,
Trecând pe-acòlo călător :
„Străin îmi ești ; îți sunt străină ;
„Și totuși inima 'mî-e plină
„De dorul tēu. Vin' de-l alină.
„De gātu-'mî brațele 'ți-anină.
„Rēmăi al meū,—și-'î de ajuns
„Să fim ferice amēndoî...
Iar trecătorul 'î-a răspuns :
„*Două ochi sunt stavilă-'ntre noi*“.

*

Două ochi ? Două ochi protivnici ? Care ?
 E singură pe lume... N'are
 Nicî soț, nicî frate, nicî părinți.
 Doar un copil, ce inger pare,
 Îi e tovarăș de-'ntristare...
 Și-'n gând un fulger îi apare,
 Iar munții strigă-'n depărtare :
 „Domnița 'și-a eșit din minți“.
 Și când voinicul, peste-o lună,
 Trecu pe-acòlo, ea, nebună
 De dragoste, l'a-'ntâmpinat :
 „Copilul corbilor l'am dat
 „Și corbiî mi l'aû sfâșiat.
 „Ađi, ochiî lui, știnșî amêndoî,
 „Nu mai sunt stavilă-'ntre noi“.

*

Voinicul nicî nu se opreșce ; —
 Domnița i se tângueșce.
 Voinicul stă ne-'nmlădiat ;
 Domnița calea 'i-a tăiat.
 „Vrei dragostea ce mă sfêșie,
 „Să-mî fie chin pe vecînicie ?
 „Vrei și nădejdea să 'mi-o iei ?
 „Vrei să mă veđi murind ? Ce vrei ?...

„Aștept osânda să 'mî-o spuî,
„Ca țermurî țilelor să-mî puî,
„Căci mi se par cumplit de grele
„Și lacrămile-'mî curg șiroî,
„De când copilul îmi pierduî,
„Ca să fim singurî amêndoî...“
El 'i-a răspuns : „Nu ochiî lui,
„*Ci ochiî marî ai drageî mele,*
„*Sunt ochiî stavilă-'ntre noi*“.

Timide, blânde viorele,
Ascunse-'n iarba din vâlcele,—
Vedeți pe cerurî douê stele,
Ce vin odată cu April
Și, când el pîere, pîer și ele?...
Sunt ochiî bietuluî copil.

IN GONDOLĂ

— — —

Către séră, pe lagune,
Pe când sórele apune
Cercuit d'-un palid nimb, —
Dus de vântul fantaziei
Prin *Cetatea Poeziei*
In sicriü mă plimb.

Un tăiş de halebardă
Are-n faţă avan'-gardă;
Innapoi, un cap de smeü.

Ar tot vrea să se răstórne.
Negru, lung, cu două córne
E sicriul meü.

M'am întins în el, a lene.
Cu privirea printre gene,
Caut rime de sonet;
Dar ruli-ul legănărei
Imi ia firul cugetărei
Și m'adórme-'ncet.

Nici piazete, nici portaluri
Nu mai vęd; nu vęd pe valuri
Jucătóarele luminii;
N'aud cântece, cântate
Sub ferestre de palate
Date la strėinü.

Și mă duc, mă duc-'nnainte,
Ca un mort printre morminte, —
Până ce din somn tresar...
Tristă-'i mórtea... trist pustiul...
Gânduri negre-'mü dă sicriul!..
Trag la mal și sar.

S P L E E N

Ce faci?... In cadrul de feréstră
Ca un portret te-ai așeđat.
Te uiți la negura albastră,
La câmp cu stele semănat.

Două uriași îți staă 'nainte,
Născuți din cósta lui Vezuv:
Două munți. Aă frunđe, drept vestminte,
Și creștetul le e pleșuv.

Păzesc, bătrâne santinele,
Deștepte-'n ger, deștepte-'n ploă;
Țin pștept de-alungul țerei tele
Cotropitorului puhoi;

Orî ne vestesc, când se iveșce
La cornul caprei semn urît:
Vr'un împărat, care rînjeșce,
Privind la noi posomorît.

În póla lor își cată somnul
Viețuitoare miî de miî;
Din a lor sînuri stórce Domnul
Atâtea rîuri argintii;

Și pântecele lor titanic
Păstréză virgine comorî,
Topite-nt'r'un cuptor vulcanic,
Aprins cu fulgerul din norî.

Veđi?.. Unde omul să admire
Mai colorit, mai vast tabloû,
Mai vesel cuib de fericire,
Cântare cu mai mult ecoû,

Și unde firea să-'și desmierde
Copii, și tineri, și cărunți, —
De cât culcați în iarbă verde,
Pe culmi sălbatice de munți?

A plîns când-va vre-o melodie,
Cum plînge buciumul pe deal?
Cântat-ău barții rapsodie,
Cântat-a rusticul caval

Maî dulce ca-n apus de sóre,
Când, lângă trunchiul unui brad,
Din tolba muzei visătore,
Ca perle, versurile cad?...

Ai auđit maî dragi cuvinte,
Ca serenada de amor
Șoptită-'n dragostea fierbinte
A doui amanți, lâng'-un isvor?...

Șoptește el,—ea, lung suspină...
Și iar șoptesc, și iar se strîng...
Șoptește unda cristalină,
Șoptesc și frunțele din crîng,—

De par'că lumea nu mai este
Și nu mai simt nici unde sunt...
Sunt piept la piept ?.. în vis ?.. ori peste
Al nu știu câtealea pământ ?..

.
Auzi ? Ca-'n somn... de nu știu unde
Un ècho vine-'nnăbușit...
Simțirile ți le pătrunde...
Orchestra valsul a sfârșit...

...Iar a-'nceput acum!.. Iar cântă!..
Auzi viorile jelind ?..
Tristețea lor ah! te-'nspăimântă...
Văpăi în suflet reaprind...

Și vezi arcușul care face
Să plângă córda ce-a atins,
O vezi cum tremură și tace
In ritmul danțului aprins...

Vezi cum pereche cu pereche
Nebune sbóră, ochi în ochi...
Auzi ce-'și spun... ai în ureche
Foșniiturile de rochi...

Și te reveși în sala-'ntinsă
Jucând cu ea... cu brațul drept
Pe după talie cuprinsă...
Lipiți într'unul... plect la plect...

Intréga vóstră fericire
Fugită-n țermii depărtați,
Ași, nu-'i de cât o amintire...

Iar vals!.. tot vals!.. Nu mai cântați!..

DRUMUL INIMEI

I

— Copilaș cu păr de aur, cu ochi mari de perozele,
Cu dinți albi mărgăritare și cu buze de rubin, —
Pentru ce stai trist de-o parte? Ce nevoi, ce gânduri rele
Ofiliră tinerețea din obrazul tău senin?

— Pentru ce, frumoasă domnă?.. Pentru că, de-o vreme-
'ncóce,

Și grădina mea cu dulce cântec de privighetori,
 Și palatul-'n care iarna vin copiii să se jöce,
 Pe când fetele mă chemă: „Vin'o dragă, să te-'nsori“;
 Și poveștile cu zine învățate de la mama,
 Și ce-aud la masă, séra, când pe scaun dormitez,—
 Töte-'mî spun ceva, de care nu-'mî dau încă bine
 seama,

Dar la care vecînic cuget, și vai! vecînic lăcrămez.
 — Copilaș cu păr de aur, cu ochi mari de perozele
 Cu dinți albi mărgăritare și cu buze de rubin, —
 Nu mai plânge!... Spune-'mî mie taîna inimiörei tele
 Și, spunöndu-mi-o, s'o stînge arđătorul tÖu suspin.
 — Ce să-ți spun, frumösă dömnă?.. Nicî eü nu-'mî
 știu bine focul...

Insă... uite... mi se pare... mi se pare că iubesc,
 Căci 'mi-e dor de nu știu cine, și tot caut prin tot
 locul,

Și-'ntreb: unde e iubirea? în ce lume s'o găsesc?
 — Asta-'î tot, drăguțul mamei?.. Numaî asta?.. Nu-'î
 nimica.

Vedî, pe pajiște, sub teiul de petele scuturat,
 Cum zimbeșce-o fată mare, când pe rămuri păsărica
 Ciripeșce, ca să-'și cheme pui care 'i-aü sburat?
 Șterge lacrămile curse printre genele-ți frumöse,
 Pe furiș te du acölo, stăi pe iarbă lângă ea,
 Cere-'î buzele, sărut-o, spune-'î vorbe drăgăstöse,—
 Stringe-o-'n brațe... și cărarea spre iubire vei afla.

II

- Copilaș cu păr de aur, pentru ce nemulțumire
 Staî ca flórea ofilită, care nu mai dă parfum ?
 Nu 'ți-am arătat eû calea, care duce la iubire?..
 N'aî ajuns la al eî capăt ?.. Pentru ce mai plângî acum?..
 — Pentru ce, frumósă dómnă ?.. Pentru că a rîs de mine.
 N'avea inimă se vede și 'mî-a spus că vreaû prostiî...
 — Negreșit, copile dragă. Negreșit c'a rîs de tine...
 Cine te-a-'nvățat s'o cauți lângă inimă?... Nu știî,
 N'aî aflat și tu din basme, unde smeîi fură fete,
 Că iubirea-'n sîn ascunsă e cuib de nenorociri ?
 N'aî vëđut că cine-'ncercă cu parfumu-'î să se-'mbete
 Cată-'ntr'altă parte drumul nestatorniceî iubiri ?..
 — N'am șciut. — Nerod eșci. — Până la a vieței mele
 tómnă,
 Mai am mult. Eû socotisem că amorul șede-'n sîn...
 — Nu, drăguță, nu! — Dar unde, bună și frumósă dómnă?
 Ah! o clipă! numai una de-așî putea să-'î fiû stă-
 pân!..
 — Caută! găseșce! — Unde? — Ia-le rënd la rënd. — Pe
 frunte?
 — Nu; mai jos! — Intre sprincene? — Mai la vale! —
 Pe obraz ?
 — Nicî acólo! — Atuncî, póte în gropițele mărunte
 Din bărbie. -- Nu!.. — Ah! dómnă! pentru ce-'mî faci în
 necaz

Și nu-'mî spuî mai iute ? Spune!.. Spune-'mî, e la cin-
gătóre
Drumul dragosteî?... — Nu, dragă! E mai jos cu două-
zeci
Și vre-o nu știu câte grade... — Aa!.. (Tabloû!..) Se
póte óre!..
Prea e jos, frumósă dómnă..
— Nu-'î nimic; o să te-aplecî!

RECRUTUL

.
„Gheorghe mă, 'mî-e dor d'-acasă;
Somn eũ n'am; nu mă mai lasă
 Grija, care mă-'ncorda;
 Și gîndesc, cum sunt așa,
 Că și dîilele 'mî-așî da,
Numai să-mî mai vîd ograda
Și bordeiul, și pî Rada,
 Să șciũ eũ. că, bine-rîũ,
 Barim dorm în pragul meũ.

„Da dă unde!.. Nicî o lună
N'a trecut... N'a fost și bună...
 Și, când număr bine-'n gând
 Că mai sunt trei ani la rînd
 Să muncesc bătut, flămînd,
Și să nu-'mî dea drumu-acasă
Nicî măcar la Pașci, — m'apasă
 Cu un sloi, colea, pē piept,
 Și blestēm, și rabd, și-aștept...

„Ce-aveaū ei, bātu-i-ar mila,
Să m'aducă cu de-a sila
 Din ogóre, dē la plug, —
 Ca să staū aici, la jug,
 Și veninul să mi-l sug
Nedormit cu sēptēmâna,
Mort de frică, tot cu mîna
 La căciulă, și trăit
 Ca un căine huiduit?

„Le-am tot spus eū să ne lase
Ca creștiniî, pē la case,
 Că, la vremuri dē nevoi,
 Dac'o fi și-o fi rēsboi,
 Șcim cum să ne batem noi...
Ți-aî găsit cin'să te-asculte!...
Tu eșci prost, ei nu șciū multe,

Faci ce-ți dăc, 'e'i vrea n-'e'i vrea...
Și d'așa inimă rea,

„Uite, veți tu, mă,... m'apucă
Une-orî un dor dă ducă
 Și m'ași duce unde-ar fi,
 Peste orî-ce-ași întâlni,
 Doar de n'ași mai auđi
Dă pustiea dă oștire, —
Că m'a scos dă tot din fire
 Și-î rău când, mă, Gheorghe, mă,
 Peste om uritul dă...“

.

CREDINȚĂ

Nópte. Trepte-am coborât
Și-am intrat în catedrală.
La lumina sepulcrală
A trei lămpî, nu vĕd de cât

Bolți, ca vĕrfurî de obuze, —
Piedestale de onix,
Stâlpî gigantî și-un crucifix,
Sărutat de miî de buze.

M'am oprit. Aud o sfântă
Melodie... Orga cântă...
Și, de când ascult smerit,

A-'nceput să mi se pară
Că-'mî ved sufletul cum sbóră,
De credință urmărit.

FURTUNĂ

Dórme-adênc Mediterana. Ursa mare o admiră.
Când pe-alocurî vântul sereî umflă-'n trecăt câte-un val,
Ai gândi că pîeptu-î saltă; ți se pare că respiră...
Luna ride și nu crede: de-atât calm și ea se miră.
Nici o luntre, nici un sgomot, nici o pânză, nici un mal...
Peste tot, — atât cât zarea pot privirile s'o-'ncapă, —
Cer și apă.

.

 Uite còlo!.. Dungă négră pe tabloù se zugrăveşce:
 Un chenar tras cu cernélă, ce prin pânză a pătruns.
 Ca o óste năvălită, creşce-'ntr'una, creşce, creşce,
 Şi se-apropie, şi vine într'o gónă, nebuneşce...
 Spuma-n vĕrgi neregulate fuge, se rostogoleşce...
 S'a trezit din somnu-î marea, mâniată, şi mugeşce;
 Stelele clipec de frică; luna-n valuri s'a ascuns;
 Pân'să-'nnumerî douë sute, orizontul se cerneşce;
 Din cătuşe vijelia n'a scăpat, — dar iat-o! scapă!..
 Peisagiu-'şi schimbă faţa:

Nori şi apă.

.

 Marinar! fă-ţi semnul crucei! Vĕntul gróznic e acum!
 Piatră vĕnăţă, topită în leşie, pare marea;
 Noriî par nişce colóne formidabile de fum,
 Aducând cu ele gróza, vaetul şi disperarea;
 Fulgerul pe lângă fulger, şerpuind, îşi face drum;
 Dupĕ fie-care tunet groaznic urlă depărtarea, —
 Urlă, când, din miadă-nópte, barierele deschise
 Lasă tot în stăpânirea furiosului potop,
 Care-aruncă-'ntâi în glumă ici şi colo câte-un strop

Și-apoi tórnă, tórnă, tórnă, — precum dunga prevestise —
 Până ce vėzduhul, marea norii, plóia și furtuna
 Tóte la un loc fac una, —
 In cât nu mai veđi, când ochii din privesce se-adapă,
 De cât apă. —

.

 Șcena după:

 Pretutindenii, calm — de ھیو-ncet se crapă...
 Un vapor, trecând pe-acólo, vede morții plutind pe apă.

PESCARUL

Curge Dunărea la vale,
Ocolind pe după deal;
Curge poște-'ntinse-'n cale
Către marea care-o-'nghite;
Iar, sub cer ca de opal,
Cântă bacul din caval,
Când, cu rămuri despletite,
Plânge-o salcie pe mal.

Peste câmpul ce se pierde
Sub Carpații violeți,
Vara țese-o haînă verde
Cu fânețele pășunii;
De la târg, câți-va drumeți
Pe poteci se-'ntorc răsleți;
Și, pe vreme ce lăstunii
Trec prin aer ca săgeți,
Dunga grelelor corăbii
Tae valu-'n față pus
Ca-'nnaintea unei săbii
Și-aruncându-'l într'o parte
Vântul, care le-a adus,
Se repede-'n sbor de sus,
Umflă pânza pe catarte
Și le-'mpinge spre apus.

Lângă țerm, la azevadă
De nebunul vânt fugar,
Sub un mal pornit să cadă,
Și legată c'o frânghie
De piciorul unui par, —
Stă o luntre de stejar;
Iar din ea, vânat să-'i vie,
Dă cu plasa un pescar.

Intr'un coș legat de tórte,
Peștișorii aruncați,
Svêrcolindu-se de mórte,
Cată loc să sară-'n apă;
Unii, prea la fund lăsați,
Mor cu solzii sângerați;
Alții, fac un salt și scapă
Dând să-'nnóte speriați;
Și, sub luntrea care ține
Al pescarului picior,
Apa turbure tot vine
Cu pârae supte-'n cale, —
Pe când el, înșelător,
Móie plasa-'ncetișor,
Când la deal, când mai la vale,
Ca să-'i prindă mai ușor.
Și, cu grijă, se gândește
La bordeiul lui stricat
Peste care iarba crește;
Își aduce-apoi aminte
Că nevasta-'i dusă-'n sat;
Că, la prânț, când a plecat,
Copilașul lor cuminte
Singurel și 'l-a lăsat;
Că e slab; că cine șcie
Ce-'i păstrează Dumnedeu;
Că bălatul o să-'i fie

Ajutor la bătrânețe;
C'o lupta și el din greu,
Chibzuindu-se mereu
Cum să-'i dea mai des povețe
Să n'apuce pe drum rău;
Și-'mbrăcând în fericire
Viitoru-'nchipuit,
Ca din vis, își vine-'n fire:
Se gândește la plecare,
Căci un freamăt 'i-a șoptit
Că nevasta 'i-a venit
Și că soarele mult n'are
Pân' la vremea de-asfințit...

...S'a gândit, — dar se oprește...
Plasa-'n fund s'a adâncit...
El, se-aplecă... se-opintește...
Și, gândind că vre-o pomană
Dumnezeu 'i-a dăruit,
Scoate plasa mulțumit...
Dar rămâne ca o stană,
Rece, alb, înmărmurit...
Un vârtej îi ea vederea
Ochii apoî i s'aprind...
Simte-'n corp scădând puterea...

Tras din luntrea ce'l purtase
Cade-'n apă, — și pierind,
Apa-'l duce gălgâind...

Copilașu-î se-'nnecase
Și-'l prinsese pescuind.

A MURIT !

Viață, viață de nimica! Strîmte, lungi, afurisite
Sunt făgașurile tale une-orî! Ingrozitor
E minutul, când, din somnul plin de vise fericite,
Glasul cel mai scump pe lume te deșteptă, strigând
„mor!“.

Te-'ntorseseși de la luptă, — prima luptă câștigată;
Florî, trofee pretutindenî, pretutindenî laurî... și
Când să-î ȳci și lui: „veȳi? uite! bucură-te, căci 'mî-
eșci tată“,
Sórta-'n gât îi puse mâna și pe veci 'l-înnăbuși.

A murit!.. Fatală vorbă pentru tine!.. Când pe lume
Te iviși, tu n'ai ȳis „mamă“, — ai ȳis tristul „a murit“;
Și-'ncepuseși să-'ȳi stingi dorul, drăgăstos șoptind 'est
nume
Sfint de „tată“, — dar blestemul, vai! mereu ȳe-a
urmărit.

Ce să faci!... Privind în juru-'ȳi spre ce barcă depărtată
Să te-'ndreȳi, pe cine-'n locu-'i iȳi trimete Dumneȳeșu,
Plângi, zărind coșciugul sėu;
Plângi, de și de gėba-'s tóte și, cu inima crestată,
Dornic il sãruȳi, șoptindu-'i pentru cea din urmă dată:
„Tată!..“

AN - ARHOS

Mamă, — n'are. N'are tată;
Nici soție și nici frați.
E din turma disperată
A sutimii de disperați,
Care mor ghilotinați,
Orî în ocna-'ntunecată.
Mama lui, e Sărăcia.
Nenorocu-'i tatăl lui.
N'are sfatul nimănuî.
Relele, Nemernicia,
Fómea și Slugărnicia

Sunt, pe drum către hoții,
Credincioșele-'I soții;
Iar drept frați, — nenorocitul! —
Are Brațul și Cuțitul.

Are brațul și cuțitul
Drept unică judecată.
Cum, în negură, banditul
Umblă, pipăe și cată
Să cresteze-o beregată, —
Tot așa și el acum
Pe-al pfeirei gróznic drum
Merge, merge, merge-'ntr'una,
Imboldit doar de nebuna
Disperare, care-'l ia
Și pe placul ei îl mână...
Merge, unde?.. Și ce vrea?..

Nu-'l lăsați cuțitu-'n mână!
Piază rea!..

S O N E T

Unei osîndite

Inima 'ți-e ca o frunză; tinerețea, ca o flóre;
Sângele ce te-'ncăldeșce, e ca apa unui lac; —
Insă flóre ofilită, frunză ruptă din copac,
Apă turbure, murdară, apă vecinic-stătătóre.

Pentru ce?.. Fiind-că-'n tine tóte simțurile tac;
Ți-ai udat tulpina vieței cu minciuni otrăvitoare;
Te-a târit destrăbălarea în adênca ei vultóre;
Ți-ai înfipt în carne vêrful, cu altoi, al unui ac.

Nu mai poți să fii nici mamă, nici soție, nici amantă;—
Căci e scris să n'ai pe nimeni; căci ai dragostei fiori
Nu-i cunoști; căci sterp 'ți-e sînul: nu dă róde orî-ce.
[plantă.

Ia-ți nădejdea de ertare,— 'ți-am mai spus de miî de ori.
Cu nimic nu te răscumperi. Ești pe-a nesimțirei pantă...
Vrei să știi ce-ți mai rămâne de făcut?.. Nimic.
Să mori !

IN SOMN

St !.. Dórme.

...E pe la o mie trei-sute opt din altă eră,
In lumí antice, pe hotarul împărăției lui Neptun.
Miros de mirt și de tămâe e-'mprăștiat în atmosferă;
Iar chiparóselor zefirii minciunii de dragoste le spun.

Pe drumul sacru, care duce la templul tristei Ariane,
Inaintézá, dus pe gândurí, el,— ténér și voínic băiat,—
Când, dintr'o umbră, trei ființe nepămênțești, aeriene,
Aũ răsărit să-'i tae calea și-l țin în loc, extaziat.

„Sunt *Poezia*“, cântă una; „sunt *Frumusețea*“, alta ȳice;
 A treia-’i spune la ureche : „*Imaginația* sunt eu“ ;
 Iar tóte-n cor ’i cer: „Alege! Ve’i fi frumos! Ve’i fi ferice!
 „Ve’i fi poet!..Imbrățișeză pe-aleasa sufletului tēu!“

Ispita-n cumpănă l’aruncă. A simțimētelor lui barcă
 Nu șcie spre ce țerm s’apuce, căci florī în câte trele sunt
 Și câte trele-’l chēmă; totuși, a fost o clipă-n care par’că
 Ar fi rēspuns, — dar nișce strofe aũ ’năbușit al lui cu-
 vēnt.

„Ia sēma!“, cântă *Poezia*. „Otravă-n orī-ce florī există.
 „Gândește-te spre ce isvóre de-’nveninate disperări,
 „Spre ce bolnavă existență, și mizerabilă, și tristă,
 „Te-ai îndrepta, pornind acuma pe durerósele-mī cărări.

„Din césu-n care te dai mie, încep suspinele tristețēi,
 „Disparī de pe arena lumēi, nu mai eșci om, nu mai tră-
 [eșci ;
 „Ce e al tēu, nu te mai mișcă și nu-ți mai torci fuóru
 [viețēi:
 „Te niți la lume cum il tórcē din caere Dumneđeșci.
 „Orī-ce suspin, orī-ce plăcere, ’ți-aprinde pofta de-a des-
 [cóse;
 „Ca binele să șciī cum nașce, întrebī de ce e rēul rēu,

„Și, când problema veđi că n'are destule puncte lumi-
 [nóse,
 „Te dedublezi, făcând din tine, inconștient, spionul tău.

„Pe marmura de durerósă autopsie sufletéscă,
 „De n'ai cadavru la-'ndemână, pe tine însuți te lungești;
 „Complice minței, care cere neconținut să se hrănescă,
 „Ți-'nfigi în inimă scalpul, diseci și, triumfând, zím-
 [bești.

„Și cât de greu e să ieși note! Și câți nu vor să ți le ștérgă!
 „Și câte lupte cu Ideea, acest Proteu de neatins,
 „Violență deitate, care, spre a scăpa de cei ce-alérgă
 „In urma ei cu brațe-'ntinse, își schimbă chipul înadins.

„Când 'ți-a căđut în fine-n mână, ea, vagabonda ta idee,
 „Când, pentru că 'ți-erea ostilă, la rëndul tău îi ești
 ostil,
 „Ai cucerit-o?..Nu!.. Iti cere s'o ieși, s'o-'mbraci, ca pe-o
 femeie,
 „Cu mântia subțire, fină, a elegantului tău stil.
 „Și pân' s-ajungi acolo, nervii ți se irită, țesta-'ți crapă,
 „Ți-e creierul ca un burete din care-ai stors ultimul
 [strop...

„Și ce mai vine-apoi ? Cortegîul de cioclii, care grópa-’ți
[sapă:

„Invidia prietenescă, al dușmăniilor potop,
„Desgustul și-n sfârșit nevroza, cu-a ei neliniște cîudată,
„Cu bănuelile-î bizare, cu insomniî și-alucinări,
„Cu suferințe, cu capriciî nemulțumite nici odată,
„Cu energiî supra-umane și femeescî descurajări.
„Ia séma !..“

Cântul Poeziei, ’și-a stins ecou-n atmosferă.
Aerianele ființe trist cată la bălătul trist;
Iar el, în somn, pe la o mie trei-sute opt din altă eră,
Le-a-’mbrățișat pe câte trele și... a visat că e *artist*.
.....

Tot dórme ?... St!.. Lăsați-î somnul, popas pe drumurile
[vîetei,
Unica liniște pe lume, unicul morței frate bun, —
Narcotic, fără care omul din scurții anî ai tinereței
Ar face-o lungă agonie și-n urmă ar muri nebun.

No. 127

Unuî sinucis

Sórtă ucigaşă ! De ce-ţi baţi tu joc
De nepărtiniţii tîi, fără noroc ?
De ce-î laşi să sbóre către ideal,
Când şcii c'-al lui sóre le va fi fatal ?
De ce le dai creeri să 'şi-î chinnescă,
Sclavă vrînd să-î fie glóta omenescă, —
Vis deşert, în lumea nóstră mai deşartă, —
Când şcii că pe nimeni legea ta nu iartă ?
De ce, ca o mamă vitregă ce eşci,
Îi înjugi la plugu-ţi, forţa le sleesci,
Şi, după ce rodul trudei lor aduni,

Le dai brânci în curtea casei de nebuni?
 De ce le-ați setea de-a bea din victorii?
 De ce-ți scoți în calea mincinoasei glorii?
 De ce nu le-'nnăbuși ȃilele din fașă,
 De când vȃd lumina? de ce ești vrȃjmașă,
 Dac'o dată pȃrta vieții le-ai deschis?
 De ce nici odată nu-'ndreptezi ce-ai scris
 În sinistra-ți carte, — și-'n sfȃrșit când 'ți-e
 Voia-'ndeplinită, de ce riți? De ce?

'Ți-am vȃdut la morgă încă o victimă.
 Țeci de ani luptase, bȃietul osȃndit,
 Să-'și atingă ținta, — vrednică, sublimă, —
 Și, când s'o atingă, cobeo, l'ai lovit!
 Pe-ale lui largi tȃmple nu fusese puse
 Florile rȃsplății, de care-a fost demn;
 Glonțul, — disperarea, — i le strȃbătuse;
 Drept cunună, numai un oribil semn;
 Iar pe pȃept, în dreptul inimei, în loc
 De vr'un trist pomelnic al atȃtor fapte,
 Din izbȃnda căror n'a avut noroc
 Să-'ntreție-al minții stins-prea-iute foc, —
 Numȃrul o sutȃ douȃ-ȃeci și șapte...

Soartă! Soartă! Soartă! Cum 'ți-ai bȃtut joc!..

A M O R ! ?

I

Spre primăvară se-'ntâlniră,
Lâng'o feréstră, la un bal,
Și când, privindu-se, porniră
Mânați de-un vals, — vai! vals fatal! —
Uitat-aũ ochiți fără număr,
Că sunt pe lume aũ uitat,
Și-obrazul ei, plecat pe umăr,
A prins din sbor un sărutat.

II

In Maiu de-apoi, s'aũ insoțit.
A tineretei nebunie
Pe amendouĩ 'I-a imbrãncit
In prozaism de cununie.
Visaũ cã viața-le-'mpreună
Va fi un fluture pe-un crin:
Nu se gãndește la furtună
Un om, când cerul e senin.

III

Și prin Septembrie se sfãdirã.
Cum? Nu-'și daũ sãma nici atãt.
Ei, între ei, nu-'și mai inspirã
De cãt regrete și urit.
Amorul lor a fost grãdinã;
Dar grindina, cãdẽnd pe florĩ,
Le-a veștejit din rãdãcinã...
Și nu rãsar de douẽ ori.

IV

In iarnã, s'aũ și despãrțit...
Nenorocitã cãsnicie!.. —

Pe el lăsându-l ca trăsnit,
Pe ea svêrlind-o-'n sărăcie, —
Ca și cum dragostea din bal
Nici n'ar fi fost... Răceala crește;
Iar valsul 'cela, vals fatal,
Nici amintit nu mai trăește.

Roman pe scurt:

Ađi, se-'ntălniră;
Pe la amiađi, s'aũ însoțit;
Un ceas în urmă, se sfădiră, —
Și séra s'aũ și despărțit.
El, cu beția se mângăe;
Ea, duce viață fără frîu...
Din 'est amor, ce-o să rămăe
De cât un vițu și-un desfrîu?..

SONET

Ruina stă pe-o culme, stă tristă, gânditoare;
A-'nconjurat-o surda tăcere de altar.
Bolnav de bóla vârstei, un paltin secular
Covor de frunze mórte 'i-aşterne la piclóre.

O pânză désă, négră, se-'ntinde stăvilar
In aerul, prin care furtuna o să sbóre;
Cer copleşit de neguri, făcut să te-'nfióre,—
Ca-'ntr'un sfârşit de lume, ca-'n iad fără hotar.

Pustietate. Piere de tot-de tot lumina.
Un cerșetor, pe-o pîatră oprindu-se să stea,
Se uită sus... și vede trecutul lui: *ruina*.

Și-'n vreme ce-o privește, tresare... „Uite-o stea!“
S'a rupt din nori un petic... A licărit divina
Speranță... Cu ce sete se uită el la ea!...

ARVA-RONUL

«De l'argent! De l'argent! et toujours de l'argent!» M.

Mândru, limpede, grăbit,
Șerpuind în matca-î jósă,
Ronul țice, liniștit,
Către Arva sgomotósă:
— Vai! Urită te-ai făcut!
„Ce isvóre te udară?
„Prin ce locurî ai trecut?...
„Nu m'atinge! Eșci murdară.
— Sunt“, rosteșce supărată,

Arva-'n clocote venind.
„Totuși, lasă-mă o dată
„Cu-al meu braț să te coprind.
„Păsările dimineții
„Ciripind vom auzi;
„Ca două soți pe drumul vieții,
„Merge-vom spre mîadă-ți;
„Intâlni-vom brați în cale,
„Și manșolii și lămâi,
„Și crângi verzi cu portocale,
„Și păduri șoptind „rămâi“;
„Iară noi, împinși în góna
„Fericirei, singurei,
„Neluând la ei aminte,
„Duce-ne-vom înainte,
„Până ce Mediterana
„Ne-o-'nneca în fundul ei.
— Creți tu“, Ronul îi răspunde,
„Că mă poți înduioșa
„Ale mele-albastre unde
„Să le-amestec cu-o așa
„Apă, cu talazuri pline
„De noroie și nisip?
„Ești nebună, vai de tine!..
„Plécă! Fugi! Cu nici un chip!..
Arva replică șirétă:
— Sunt murdară; dar, în schimb,

„Am ce n'ai tu: sunt bogată.
„Pe tot drumul, cât mă plimb
„De sub munții albi de gheață,
„Din cântata Chamoni',
„Care-'mi dete altă-qi viață
„Și la tine mă goni, —
„In nisipurile mele
„Praf de aur eă găsec...
„De 'ți-ași da ce aă în ele,
„M'ai lăsa să te iubesc?...“

.

Ce-a ȃis Ronul, nu se șcie; —
E de mult și s'a uitat.
Inșă în Geografie
Scrie că s'aă împăcat.

D I N T R E N

Pe câmp. In apus. După plóie:
O casă, alături de-un riú; —
Un plop păzitor, ce se-'ndóie;—
Pășune și lanuri de grîu.

Pârleaz de nuțele-n grădină; —
Două câini nu-'ți dau voe să treci.
Prin iarbă, trifoi și sulfină,
Pornesc, ca trei șerpí, trei poteci.

O fată de-un lăgăn s'atârână
Și scutură vișiniî uđi.
Privesc douî bătrâni, stând pe-o bârână,
O viță ghirlandă-'ntre duzi...

...Dar nóptea, pârđalnica ! vine...
Tabloul din ochi îl pierduî...
Și trenul alérgă cu mine
Și tăcăne-n trecătul lui.

DERÎDERE

Ea ȃice: „Nu e clipă
„In care tristul gând
„Pe-a dorului aripă
„Să nu mi-l simt fugând;
„Și césurī n'am senine
„Și par'că nu trăesc,
„Când nu sunt lângă tine,
„Când nu-mī ȃicī „te iubesc!“..

El, fericit, răspunde:

„Vecia de-am trăi,
„Și-aici, și-'n raî, ori-unde,
„Tot nu ne-am despărți.
„Atât îmi eşci de dragă
„Și-atât mă stăpânești,
„Că fericirea-'ntrégă
„Tu, numai tu îmi eşci, —
„Tu, fulg alb de ninsóre,
„Tu, crin de-abea-'nflorit,
„Tu, rađa de la sóre,
„Tu, paradis dorit“.

Dicționar de șópte,
Aũ scris în acea nópte
De dor neșărmurit;
Dar n'a trăit nici una:
Amorul a murit;
Ei doui s'aũ plictisit...
Și-a triumfat Mincina!..

C Â I N I Î

— — —

I

In Aragon, la șese poștii de Pirineii cu zăpadă,
Pe panglica de drum ce duce către răsboinica Grenadă,
E un castel,—zidit în vremuri de cine șcie care mâini,—
Și-n parcul lui, pe care vine din când în când un prinț
să-l vadă,
Trăesc, tovarăși unui paznic, două frați, două credincioși,
două câini.

II

Florî. Umbră. Pasări. Primăvara, cu tinereţea ei eternă,
 S'a reîntors.—Dar cine geme colò, pe patul de lucernă
 De lângă cele trei boschete ?.. Vr'un cerşetor ?.. Vr'un
 muribund ?..

Un câine. S'a culcat, sărmanul ! luându-şi un răzor
 drept pernă
 Şi-n ochii lui, trăgând să móră, e o tristeţe fără fund.

III

E o tristeţe mai cumplită să veţi pe cèl-l'alt cum îl cată
 De două nopti şi două zile, cum nu mai ia nici o bucată
 De pâine-n gură şi cum plânge, de la stăpân, din
 lanţ, scăpat.

A treiazi, spectacol splendid !.. A dat de grópa-'ntunecată
 A celui mort... şi-n disperare cu ghîarele l'a despropat.

IV

A trebuit să vie omul,—tot omul mai hidósă fiară !..—
 Să-l ia cu sila, să-l înşele, să-î smulgă pe cel mort
 din ghiară,

Călcând iubirea lui de frate, cum calcă orî-ce simțimânt.
 Și sub castanii dintr'o vale,—pe când s'globia primăvară
 Părea și ea că se-'ntristase, — l'aŭ îngropat în alt
 mormânt.

V

D'atunci, pe drumul care duce către răsboinica Grenadă,
 În parcu-n care dórme mortul,—cél-l'alt, stingherul,
 pe-o grămadă
 De fin cosit, o săptămână a stat, nu s'a mișcat de fel ;
 N'a mai atins nici strop de apă, pe nimeni n'a mai
 vrut să vadă,
 Ca un copil a plîns de doru-î, a plîns... pân'a murit și el.

Inteligent stăpân al lumii, perfectă operă a mâinii
 Lui Dumneđeŭ, iubit prieten,—aveai și tu un frate bun.
 Ce s'a făcut ?.. E mort ?.. Nici doliŭ nu porți, nici nu
 te vĕd nebun.
 Mărturisește cu rușine că mai de inimă sunt căini.

PE PLAJĂ

Cea din urmă dimineață a lui August, — la Ostanda.
Apă caldă, liniștită, violetă ca lavanda.
Sticla cerului, în zare, se preface-n geam opac.
Cu fulare roșii-sânge, a intrat în apă banda
De femei,—și, printre gene când te uiți la marea-lac,
Ai gândi că e o luncă cu răslețe florii de mac.

LUI ALEXANDRI *)

Iulia

*Tu, care te pierduseși în négra vecinicie,
Stea dulce și iubită a țerei Româneșci
Și care-odiniórđ luceași atât de vie,
Pe când vibrași a tale cântări dumnezeeșci;*

*) *Versuri ăise, pe șcena Teatrului Național, în séra de 23 Sėptembrie 1900, la deschiderea stagiunei, de D-na Aristizza Romanescu (Iulia) și D-l Constantin Nottara (Cesar August.)*

Cesar August

*Tu, blândă, mult-duiósă și taĭnică lumindă,
Privighetóre mórtă în lunca din Mirceșci,
Tu, căruia tron splendid Olympul îi destină, —
Al re-'nviat, poete! în fața nóstră eșci!..*

Sunt ȃcece anĭ *de lacrămi*, anĭ care se-'nșirară
Din ora de urgie, în care te-am pierdut,
Și dorul nostru taĭnic și jalea-ne amară
Vêl negru ne pusese; — ađi, vêlul a căđut.

Iulia

*Căci mult, ah! mult, poete, noi te-am iubit pe tine, —
Pe tine, desmăerdare a limbei româneșci, —
Și multe suferințe făcut-ai să se-aline,
Pe când vibraă a tale cântări dumneȃeeșci.*

Cesar August

Te uită! Imprejuru-'ți, s'aă adunat copiii,
Copiii tēi, vlăstare menite a da rod:
Horatiū, care cântă Fântăna Blanduziei, —
Ovidiū, fala Romei, — și Galus din norod, —

Iulia

Și Geta mult iubită, — și vesela Neeră, —
 Și Iulia, augusta nepót'-a lui August, —

Cesar August

Și toți câți respirară divina atmosferă
 A geniului tău, — iată-î în acest loc îngust.
 Venit-aș să te cânte și „divul“ să te cheme,
 Căci césul nemurirei din noă ađi îți bātu, —
 Cum îți bătea și pieptul, de mult, în stinsa vreme,
Pe când trăiași în lume ea singură și tu.

Iulia

*Tu dar, ce, prin iubire, la al iubirei sóre,
 Ai deșteptat în inimă poetice simțiri, —
 Primeșce aste versuri, plăpânde lăcrămióre,
 Ca un ecoú ce-'nnalță a nóstre dulci iubiri.*

CÂNTECUL NEBUNULUI

„Dacă-î drept că ținta vieței nu-î mormântul,
„Că nu e sicriul primul nostru gând,
„Că minciunii spun sórta și presimțimântul, —
„Pentru ce copilul se naște plângând ?

„Dacă farmec este a iubi femeea,
„Dacă nu strîngi șérpe când în brațe-o strîngi,
„Dacă fericirei ea îi dă scânteaa, —
„Pentru ce amorul te face să plîngi ?

„Pentru ce stați triste sălciile? Marea
 „De ce geme, dacă lumea e un rai?
 „De ce la icône plânge lumina?
 „De ce lăcrămeză vița, când o tai?“

* * *

Cel ce cântă aste tânguirii nebune,
 Până mai deună-zi a fost fericit.
 De necaz, Uritul a vrut să-și răzbune
 Și la-'nnebunit.

.

Intr'o dimineață, móre... și se-'ntâmplă
 Să-î gădesc o fóiie, ghem în pumnul sting,
 Fóiie-'n care-'ntrébă: „Optimism nătâng!
 „Pentru ce acuma, când un glonț în tâmplă
 „O să-'mî stingă viața, — pentru ce nu plâng?“

V I S U L

I

Nemișcat, tăcut, cu gândul dus în zare, după vise,—
Cu ochi plinși, cu chip zăpadă și cu buze-'ntredeschise,
Așteptând de ani de zile primul virgin sărutat, —
Pe când pierе-'ncet amurgul, care cerul poleise, —
Intr'un colț de rai-grădină stă un tînăr întristat.

Nemișcată e și umbra, umbra-aceea de femeie,
Ce s'a-'nfipt, ca sentinelă, la un capăt de alee,
Cu iubirea ei de mamă apărând pe visător;—
Până ce-'n sfârșit tresare, arsă-'n suflet de-o scânteie,
Și se-apropie de tînăr și-l întrăbă șoptitor:

„— Câte zile se-nșirară de când viața ta nu-î viață?
 „Tineretea ta, ce-o stinge? Ce sloi inima-ți-nghiață?
 „Cine gândurile-ți fură? De ce dorul nu-ți înfrângi?
 „In cotrò suspinu-ți sbóră de cu séră-n diminéță?
 „De ce tacî și de ce plângi?

„— Nu tac, gem; nu plâng, mă vaet. Gândul meü 'și-
 avêntă sborul,
 „Nu atras de vre-o ființă. Pretutindenî e isvorul
 „Intristărei, care-nnécă în durere viața mea.
 „Taină tristă mă tortură, taina tuturilor: amorul,—
 „Crud amor, ce-mî dă otravă și, riđënd, îmi đice „bea!“.

„— Bea“, l-îndemnă vocea mumei. „Bea și-ncrede-te
 în mine:
 „Din amor nu móre nimenî. Plec în lume. Să știü bine
 „Că 'mî-ar sta oceane-n cale, tot pământul voi căta,
 „Pe iubita-ți voi găsi-o și Dumineca ce vine,
 „Sub pătraru-ntâi de lună, ea va fi mireasa ta.

„— Nu va fi! E scris în lume să nu pótă fi sub sóre
 „Insoțire c'o ființă-umbră, nevîțuitóre.
 „— A murit?“ , întrebă iarăși vocea ei. „— N'a existat“,
 Îi răspunde el, și vorba în prelung suspin îi móre...
 Apoi, palid, printre lacrămî, đice și mai întristat:
 „— Nu! n'a existat aceea, care viața-mî turburat-a.
 „Totuși, vecinic e cu mine. Uite-o! Uite-o, *necreată!*

„Are chipul de femee a o mie de femei.
„E frumósă și mă chémă. Să mă strîngă-n brațe-î gata.
„Așî atinge-o, dar mî-e témă c'o pîeri din ochîi mei.
„Alb profil de Magdalenă, galeș zîmbet de Giocondă,
„Corp de Venere-n statùe, plete lungî de Cères blondă—
„De la tôte-'mprumutat-a câte-un dar dumneđeesc;
„Dar nici Venere nu este, nici demonică Giocondă,
„Nici n'o chémă Magdalena și nici Cères n'o numesc.
„O numesc...“ Și se-'nterupse. Cu privirile-n abisul,
Care iar se deschisese între dorul lui și ea,
Ca și-'ntâî sburându-î gândul către-apururea-deschisul
Orizont al așteptărei,—pe când nóptea se-'ntindea,—
Rătăcitul din grădină îngână: „o chémă *Visul*“.

II

A plecat pribeag în lume, fără țintă, la-'ntâmplare.
Trist, în fie-care séră, se uita când peste munți
La roșatic sóre-apune, când la luna care-n mare
Se scâlda, zîmbind ironic melancolicelor frunți.

Se uita cum, în câmpie, printre florî, da fuga vîntul
Pe covóre de verdéță; la talazurî se uita,
Și la sbor de turturele, și la cer, și la pămîntul,
In al căruî fund speranța ðilnic i se-'nmormênta.

Când lucéfărul de séră apărea, — ca briliantul
 Pe-o mătase cu opale, — în umbrişurî se oprea,
 Intindea-'ncleştate braţe şi amar plângea amantul,
 Până ce-l seca şi plînsul, până ce nu mai putea.

Două luni de pribegie, luni de sufletéscă sete,
 L'aũ adus într'o pădure, la isvorul unui riũ.
 Acolò, o nópte-'ntrégã, sub o salcie cu plete,
 A cântat în şir de versurî disperarea-l fără frîu :

„Lună, lună !.. Rece lună,
 „Care şciî ce dor răsare dintr'o dragoste nebună !..
 „Cer, în care, călătóre, ca perechî de rîndunele,
 „Sbórã gândurile mele !..
 „Riũ, ce-adormî durerea-mî órbã cu poeticele-ţi şópte,
 „Şi tu, nópte,
 „Şi tu, stea, —
 „Arãtaţi-mî unde-l *Ea*.
 „Am vëçut-o. Lângã mine a venit adesea. Inşã
 „A plecat cu primãvara, vaî !.. şi nu s'a mai întors,—
 „Şi d'atuncî o cat într'una, faţa mea d'atuncî e plînsã,
 „Viãta mea d'atuncî s'a tors.
 „Totuşi, trebue sã fie unde-va !.. Da !.. nu se póte !..
 „Da, comóra mea, trãeşci !
 „Alt-fel, n'ar mai fi-n naturã fragî şi roze parfumate,
 „N'ar cânta privighetórea, pleptu-mî ténér n'ar mai bate,

„Ars de patimī netrupeşci.

„Da, trăeşci ! Te vĕd şi-acuma prin cristalu-'nchipuirii.

„In extaz, îţi simt adesea sărutările sburând

„Pe deasupra mea; — dar vin'o !. Desmierdările iubirii

Ad'o-mi-le mai curĕnd !..“

L'a trezit din aĭurare dimineaţa. Să rămână
N'a mai vrut. A dat să plece... şi ca frunţa a pălit :
O femeie, adormită între flori, c'o flóre-n mână,
Ii zîmbea ispititoare şi cu sînul dĕsvelit.

Ea erea ! *Ea*, de-altă dată. Se-'ntrupase Arătarea.
Şi-o sorbea cu ochii, lacom s'o mai vadă. *Ea* erea !
Erea părul ei, cu care să-'şi îmbete respirarea ;
Gâtul ei, pe-al căruî fildeş să-şi resfire desmierdarea ;
Gura ei, virgina gură, după care el murea.

Şi, pe când transfiguratul plănuia c'o sărutare
S'o deştepte,—fără veste, se opri lovit de-un gând :
„Ochii, ochii de sub pleópe, ochii-aceia, — fără care
„Scumpa mea închipuire nici un farmec nu mai are,—
„Tot frumoşivor fi, tot stele, când îi voi vedea plângând?
„Faţa-aceea, zugrăvită cu penelu-'nchipuirii,—
„Faţă astă-đi regăsită în Femea-Ideal,—
„N'o să'mi pară veştejită, când fiori-'ndrăgostirii
„M'or sili s'o strîng în braţe ?.. Nu e umbra amintirii

„Mai frumoasă?.. Nu m'apropiî eu acum de-un cés fatal?...
 „O!.. de cât să vëd cum visul mi se-'mprăştie, mai bine
 „Să mă duc, să nu-l ating—
 „Să plec iar în lume, singur; să dispar, luând cu mine
 „Alinările, în care viitorul dor să-mî sting.
 „Să dispar, fiind-că viaţa între orî-ce-'nchipuire
 „Şi realitate pune al regretelor abis,—
 „Şi fiind-că, de când lumea, cea mai mare fericire
 „E ca omul să-şi străbată calea lui prin omenire,
 „Cu-un mânunchi de flori în mână şi cu gândul la
 un vis“.

Se uită lung la femeie, smulse flórea parfumată
 Dintre degetele-î albe, pe-o cărare apucă ;
 Iar, când capu-'ncet întórse să-'şi mai vadă înc'odată
 Visul,—plinsul l-înnecă...
 Şi plecă.

— SFÊRŞIT —

T A B L Ă

	pag.
Vendetta.	5
Bujor.	15
Greerul.	20
Ibovnicii.	21
Bolnavul.	23
50 de ani.	24
Lângă Rahova.	29
Balada inimilor.	34
Tristete.	37
Balada ochilor	39
In gondolă	42
Spleen	44

	<u>pag.</u>
Drumul inimei	49
Recrutul	53
Credință	56
Furtună.	58
Pescarul	61
A murit!	66
An-arhos	68
Sonet	70
In somn	72
No. 127.	76
Amor	78
Sonet	81
Arva-Ronul	83
Din tren	86
Deridere	88
Câiniș.	90
Pe plajă	93
Luî Alexandri	94
Cântecul nebunului	96
Visul.	99

TIPĂRITU-S'A ACÉSTĂ CARTE
ÎN ANUL DE LA CHRISTOS UNA MIE NOUË-SUTE,
LUNA SEPTEMBRE.

BUCURESCI
19, STRADA REGALA, 19
1900.

12

3978-D

This book should be returned to
the Library on or before the last date
stamped below.

A fine is incurred by retaining it
beyond the specified time.

Please return promptly.

